

CKDM (Contactgroep Kinderen Duitse Militairen)

Oorsprong

De Tweede Wereldoorlog is voor veel Nederlanders iets uit een ver verleden. Toch wordt een aantal van hen nog dagelijks geconfronteerd met de gevolgen van vijf – in het bestaan van ons gehele volk – diep ingrijpende jaren. Zij waren betrokken bij de oorlog: als slachtoffer of als actief deelnemer aan de oorlogshandelingen. Ook hun kinderen, die vóór, tijdens of zelfs na de oorlog geboren zijn, hebben vaak psychische en maatschappelijke problemen die terug te voeren zijn op oorlogservaringen van henzelf of van hun ouders.

Rond een bepaalde groep kinderen heerste lange tijd angstvallig stilzwijgen, voornamelijk omdat hun ouders zwegen. In het begin van de jaren tachtig werd dit zwijgen doorbroken door kinderen van NSB'ers. Zij richtten daartoe de organisatie 'Herkenning' op.

Aarzelend kwam daarna de pijn aan het licht van kinderen van een Nederlandse moeder en een geallieerde of Japanse militair. Sinds 1990 durven nu ook kinderen van een Nederlandse moeder en een Duitse vader over hun - tot dan toe – onbespreekbaar geheim te praten.

Sommige Nederlandse vrouwen gingen tijdens de oorlog een relatie aan met een Duitse militair. Deze relaties werden na de oorlog meestal niet gecontinueerd. Vele als gevolg van deze relaties geboren kinderen - de schattingen van hun aantal lopen uiteen van 12000 tot 16000 – kennen zelfs de naam van hun vader niet. Zij groeien op in een sfeer van geheimzinnigheid rond hun achtergrond, in kindertehuizen of pleeggezinnen en vaak te midden van verstoorde relaties. Het effect hiervan op de opgroeiende kinderen is zeer ingrijpend gebleken. Daardoor ontstonden individuele psychosociale stoornissen, blokkades die menselijke relaties bemoeilijken of soms uitsluiten. Dergelijke etiketten staan voor: pijn, woede, onderdrukt verlangen, onzekerheid over wie je bent, schaamte- en schuldgevoelens. Het blijkt dat velen - in stilte - jarenlang pogingen deden om achter de identiteit van hun vader te komen, of juist dat verlangen onderdrukten.

Het is voor de meesten, die elkaar nu ontmoet hebben, een lange weg geweest om voldoende moed bijeen te rapen om ervoor uit te komen en op zoek te gaan. Ben je eenmaal met een dergelijke zoektocht begonnen, dan volgt een nieuw gevecht: moeders willen het verleden liever laten rusten. Bij wildvreemde mensen en instanties moet je telkens opnieuw de schamele informatie waarover je beschikt vertellen. Bij dit alles weet je niet precies waarom je wilt 'weten', alleen dat het héél diep van binnenuit komt.

In 1990 heeft een aantal mensen met een dergelijke achtergrond elkaar 'gevonden' en hieruit is de Contactgroep Kinderen van Duitse Militairen ontstaan. De Contactgroep is nu geheel opgenomen in de Stichting Werkgroep Herkenning.